

מבורת היש"ם

בית שמאי

פרק

שלשה עשר

יבמות קט

עין משפט

טו א ב חיי פ"י מהל'
 יוס כל' יג סג
 טז נא קו"ש ח"ש
 סז קנ טו"ש ט
 ח ז ש הלכ יד
 טו"ש ס טו"ש י
 יח ד חיי פ"י מהל'
 יוס הלכ קו סג
 טז נא קו"ש ח"ש
 סז קנ טו"ש ט
 יח ה חיי ש טו"ש
 טו"ש יא
 כ ו חיי פ"י מהל'
 גירושין הל' טו

היה גופה גזירה ואכן ניקוס וגנזור גזירה לגזירה. פי' בקונטרס
היא גופה גזירה משום יחומה בחיי' האב ואין גזירה לר"י
ועדה רב אשי' הוא דאמר להאי טעמא ולא רבא אלא יס לפרש היא
גופה גזירה שמא יאמרו העולם ייבס גרושת אחיו לפי שהכל בקיאיין

המגרש את היתומה
ורבי אלעזר אומר
ה ונתגרשה ביתומה
י הכל אסורה ליהם:

בגירושין ואין הכן בקולין בחזרה
כדלמך רבא לעיל ולא דוקא קאמר
גזירה לגזירה ולא שייך הכא אלא
כלומר אינה אלא איסורא דרבנן: **ויתרק**
ברם המיאונים. פ"ח
ביום פירסו (ולשון מן)

בסס גאון דאין לקדם יתומה עד שיבואו ראייה שהיא בוגרת כדי להסתרחק מן המציאות והא דמקיש לה רבנן נישואין כדאמר לקמן (דף קיב:) לר"ך לומר לרבדי הגאון דהייט דוקא היכא שיש לחוש שלא יתגזר בה מנהג הפקר ומיזה מהכא אין לו ראייה אלא שלא ילמדו לחלוא:

אמרי

מִיָּא קְמִיה לִיבֹס אִי
לִים הָא עֲמִדָּה עֲלֵיו שְׁעָה אַחַת בְּאִסּוּר רַבָּא אִמְר
אֲלֵעֲזֹר דְּמִיתָה מַפְלָת וּמִיָּהוּ הִכֵּל בְּקִיאִין בְּגִירוּשִׁין
הָא אֲדִרְבָּה חֹזְרָה כִּין דִּיתְבֵּא תוּתִיָּה אִית לִיה קְלָא
דִּיה בְּאוּרְתָא וּשְׂכִיב בְּצִפְרָא רַב אִשִּׁי אִמְר הֵינִי טַעֲמָא
מִשּׁוּם יְתוּמָה בְּחִי הָאֵב וְהַחֲזִירָה הִכִּי נִמִּי מִסְתַּבְּרָא
וְהַשִּׂיאָה אֲבִיה וְנִתְגַּרְשָׁה כִּיתוּמָה בְּחִי הָאֵב וְהַחֲזִירָה
לִיבֹס הָאִי מִאי לְמִימְרָא פְּשִׁיטָא אֵלָּא לֹאֵה הָא קְמִיל

הנך משום האי שמע מינה תניא כוותיה דרב אשי
גור בקמנה שהשיאה אביה ונתגרשה הרי היא כיתומה
סורה ליבם מפני שגירושיה גירושין גמורין ואין חזרתה
גירשה כשהיא קמנה והחזירה כשהיא קמנה אבל
החזירה כשהיא גדולה אי נמי החזירה כשהיא קמנה
ולצת או מתייבמת משום רבי אלעזר אמר חולצת
ליה רבא מרב נחמן צרתה מהו אמר ליה *היא גופה
דר גזירה לגזירה והא תניא משום רבי אלעזר אמר

א וצרתה סלקא דעתך אלא לאו או היא או צרתה
וותרצת תריץ הכי היא חולצת צרתה או חולצת או
ני אחין נשואין לשתי אחיות *קטנות ומת בעלה של
משום אחות אשה ^[3]וכן שתי חרשות גדולה וקטנה מת
הקטנה משום אחות אשה מת בעלה של גדולה רבי
את הקטנה שחמאן בו רבן גמליאל אומר *אם מיאנה
ן עד שתגדיל ותצא הלזו משום אחות אשה רבי
אשתו אי לו על אשת אחיו מוציא את אשתו בגט

גמ' ומי שרי והתני בר קפרא לעולם ידבק אדם
וק משלשה דברים ידבק בשלשה דברים 'בחליצה
ת נדרים ויתרחק משלשה דברים 'מן המיאון ומן
ת מיאון דמצוה שאני: גופא תני בר קפרא לעולם ידבק
חליצה כאבא שאול דתניא *אבא שאול אומר הכונס
שם אישות לשם דבר אתר כאילו פוגע בערוה וקרוב
זור בהבאת שלום דכתיב °בקש שלום ורדפו
ואמר

שהיה מן התורה אסורה הקטנה עליו דנישואיה מדרבנן ולא אלימא
ר' מלמדין הקטנה שתמאן בו. ותעקור נישואיה ויהא מייבם את הגדולה :
 ויקה כרפי' ב' ר"ג (נשיג נה). הלכך אם מיאנה מיאנה ותשייבם גדולה
 נקטת אחות אשה אבל מיתלך לגדולה לא דפסל את הקטנה עליו משום
 ה' למאן כדלמחר בגמ' יתרחק אדם מן המיואנין ומיתב גמי לא יתבא
 גרושה אלא תלך בחליה : **ג' ומי שרי** . ללמד קטנה שתמאן :
 ו ערב : **כאבא שאול** . פרק החולץ הכונס ויבמו לשם נוי וכו' :
 ואמר

דְּרַבִּי אֶלְעָזָר אוֹסֵר. מִפְּרָשׁ טַעמָא בְּנִמ': וְכֵן טַעֲמֵשׁ הַיּוֹמָה.
בְּהַלְבֵּה שֶׁהַיּוֹה אִמָּה וְאִמָּה וְהַחֲזִירָה בֵּין בְּקַטְמָה בֵּין בְּדִלּוּתָהּ
מִמֶּנָּה לִיבֵם כְּדֹאֲמֵר דְּמִתְרָה מִפְּלֵת וְשִׁעֲטָה יוֹסֶה הִיא אִשְׁתִּי:
בְּקַטְמָה שֶׁהַיּוֹה אִמָּה וְהַחֲזִירָה. בְּקַטְמָה יִקְבֹּל אִבִּיהַ (6) גִּישָׁה
כְּדֹאֲמֵר בְּפֶרֶק נֶעֱרַה שְׁתַּחֲפָתָה הַרְרָא וְ

ורבי אלעזר אומר אין
והחזירה מותרת לרב
קמנה שהשיאה אב
בחיי האב והחזירה
גמ' אמר עיפה מא
האייל ועמדה עליה
אמרו ליה רבנן לעיי
לא חיבננו ורי חימא

רבי אלעזר אמר ח
ר"י אלעזר לא ידענא
היינו מעמא דרבי
מיחא מפלת אי נש
אי מיחא מפלת הא
נשואין הראשונים כ
לעולם פשיטא לרב
ואין הרב בהאי רב

באורחא ושכיב בצפרא דלא חזו
אינשי בחזרתה ואמרי זה מייבס
גרוסא אחיו : **מי לא עסקין** . מי
ליכא ללוקומי נמי מחגי' בהכי
דימנין דהוי הכי : **דגור הנך** . כל
מוחזרת גזר משום יתומה בחיי האב
ל'אמרי' בחמת' ללחצר חזרתה ר'אין
היא כגרוסה : **פשיטא** . דהואיל ואין
ל'אביה כרום : **בה וואו** הפגום אין

חורחה חורח והכי היא כנורסה חלח
להכי חיייה במחני' לחאמועיין
דעמחל דקמייחח משום חל: כד"ח.
דחכמים מודים כשגירסה כשהיא
קטנה וקבל אביה גיטה והחזירה
כשהיא קטנה דלין כח לא לאביה ולא
לה לקדשה ומח כשהיא קטנה דלא
בעלה משגדלה דחשו' ביאה משגדלה
והיה: ונדלה חלל - אמר' חכם
אחם מהי (ח) חלל חלל

בועלה של קטנה חתונה
*אליעזר אומר 'מלמלמלמל'
מיאנה ואם לאו תמ
יהושע אומר *א' לו
ואשת אחיו בחליצה
בשלושה דברים וית
ובהבאת שלום ובה
ההבאות וכו' וכו' וכו'

בא יבס להוקק לה חוללת ופטרת
זרעה ולא מתייבמת אבל אם נזקק
לזרעה או חוללת או מתייבמת^{היה}
והיא נפטרת : **מתני'** **סוף משום**
אחוס אשה . ופטורה מחליצה
ומייבוס : **מה בעלה של גדולה** . ופסלה
לנפקינה זיקה דלחורייא ואחיה לא אחוס וקנסומה יעשו : **דבי אילעזר**
ר"ג אומר . אין זיקה אחוס את זו ר"ג סובר אין זיקה כלומר לא אילין
לא אחוס זיקה אחוס את זו ר"ג סובר אין זיקה כלומר לא אילין

חיות חלולות: אי.נו. אי.נו. מוטיף את אשטו בגט. ואין מלמדיו א
חיותה דקדבר ים זיקה אלא תא בגט חו לא תחייב משום אחוזות
יזכר אדם כו. מפרש טעמא דכולהו לקמן: מן ערבון. שלא י

לעיל ב.ח. מא.

הגהות הב"ח
(ח) רש"י ד"ה קטנה
יכו' וקבל אחיה גיטתו .
ל"ב ומה שקשה על זה
דכרי כאן פרש"י דכיוונו
בקיבל אחיה וכמשנה האב
וכאן פרש"י היכא דניסח
שוב חין להאב זכות כה
אף לקבל את גיטת עיי'
(מכרס) פארווי
ומשקיבל את
בא"ד ופרש"י
גיטת פרי טוב ויחוסה :

הגהות חנ"א
 (א) במשנה הלזו. נמחק
 (וכן) ליתא במשניות
 ובירושמי: (ב) שם וכן
 שתי חרשות. נמחק
 (דבולסי דיניסו קתי
 לקמן בפרק חרש וכלן לא
 מחיזי להכי משום לא
 פני בסיסא ג"כ פקח
 ומרשח):

וְלַעֲמִיל כֹּהֵן וְשִׁינִי

[פֿאַרזאַמלונג]

[ציליטמות קטנות וכו']
[במשנה שנייה]

(פ"ל אלע:ר)

למעיל ית. עט: נדה ח.
למעיל רות.

[לעפיל ג.] ודף לס:

גליון הש"ס
דש"י ד"ס קטנה שביאה
וכו' וקבל אני
גיטה וכו'. ע' קדושין
מג ע"ב ברש"י ד"ס סיא
ואניס ונסכודרין סע
ע"א ברש"י ד"ס קלאה
וע' קידושין דף י ע"א
עד ד"ס ומקבל ושם מג ע"ב
סוף חמ רס:

תוס' תר מקמא'

תניא מורים [תכמים]
[לר"א (ביבמה) [בקמנה]
שהשיאה אביה ונחנשה
שהיא יתומה כתיי האב
והחזירה שאמורה ליבם
סמני שנירשיה נירזים
נמרים ואין חזרתה
חזרה נמורה לכאורה

בכל חליצה מפני שהיא
ערוה כן התורה היא
דבירו שלמי
שיתומה כחי האב
צריכה חליצה ופסמא
דסיילא אע"פ שהיא
ערוה סן התורה אין
הכל בקיים בחזרתה
שאין חזרתה חורה
גמורה ולפיו כך צריכה
חליצה : בעא מניה רבא
מרב נחמן צרתה מרי
למי לא נזהר נזהר

ואנן ניפקם וגנורו
גניחה לצורה הלכך
צרתה א' וחלצת או
מתיבמת אליבא דר"א
היה דריוק וקסכניא
זיה הכי דאילו לרבנן
אם אינה יתומה בחיי
האב אפי' היא מותרת
ליבם. ואם היא יתומה
בחיי האב כיון דהיא
ערוה מן התורה משיאא
שצרתה [צרת] ערוה היא
אינה מתיבמת אלא

והיא אליבא דר"א קא
מבעיא ליה וה"ר אלפס
שכתב ח' לא ידעו לפרש
דעתו וכחב כ' והא ז"ת
ב' במין דרבנן היא משום
גזרת ח' ובמחל הבאת
מבית אחד וכו' ופ"ה הם
דצרתה אינה מתייבשת
אע"ג דאיהי גופה
גזירה (גזירה) ואגן ניקים
ונגזרין גזירה לגזירה
והכא צרתה מותרת
לא אורי' גזירה לגזירה.

איכא למימר האי דגור'
גוריה לגוריה דגור ר"א
משום יתומה בחיי האב
קלישה ליה דהא כולה
לרבנן לא גור' [ולכן אפי']
לר"א לא גור בצרתה :

(ה) גראה דג' ורב
אלסם שכתב גם ניתומם
בחי האב לרבנן צרתם
זו תלצת זר מתייבמת
לו ירדו לסוף דעתו .
ג' ונ'י' בבבלי המאור

ורמב"ן כמלחמות בזה .
(ב) גראה דהער כאן מי
הוא הכותב או ד"ל ומה
דיש להקשות לכאורה וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones